

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.048/2026/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Tordai Gábor; felperesi képviselő címe)
Az alperes:	vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Gál Mária Ildikó kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közszolgálati jogviszonyból származó megbízási díjjal kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (11. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Miskolci Törvényszék 9.K.700.271/2025/10. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 55.000 (ötvenötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonyban álló felperest 2022. március 1. és 2024. június 30. napjai között ügyviteli segédelőadó (hivatali), 2024. július 1. és 2025. február 15. napjai között részlegvezető munkakörben foglalkoztatták. A perbeli időszakban – annak első részében a részlegvezetőt helyettesítve – eredeti munkaköri feladataival párhuzamosan, napi rendszerességgel az ügykezelő munkakörbe tartozó érkeztetési, iktatási, postázási, nyilvántartási, irattározási, az ügyviteli segédelőadó vagy ügyviteli előadó (bűnügyi) munkakörbe tartozó bűnjelkezelési feladatokat is ellátott, emellett végezte az eredetileg ügykezelő (minősített adatkezelő) munkakörbe tartozó minősített irat átvételi, iktatási, nyilvántartási, irattározási tevékenységeket, továbbá az ügyviteli segédelőadó vagy ügyviteli előadó (pénzügyi/bűnügyi) munkakörbe tartozó „T” ellátmány-előleg kezelési feladatokat.

A kereset és a védírat

[2] A felperes a keresetében a teljes perbeli időszak vonatkozásában 1.101.539 forint megbízási díj és annak 2023. szeptember 6. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A megbízási díj mértékét a perbeli időszak első részére – 28 hónapra – a rendvédelmi illetményalap 75%-ában, a második részére – 7 és fél hónapra – annak 100%-ában határozta meg. Álláspontja szerint az ügykezelői, a titkos ügykezelői, a bűnjelkezelési és a „T” ellátmány-előleg kezelői feladatok nem tartoznak a kinevezése szerinti ügyviteli segédelőadó (hivatali) és a részlegvezető munkakörökbe, ezért a perbeli időszakban teljesített többletfeladatokért részére ellentételezés jár. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 288/B. § (1)-(3) bekezdéseit, a rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonyban foglalkoztatottak által betölthető munkakörökről és az azok betöltéséhez szükséges képesítési követelményekről szóló 15/2019. (III. 11.) ORFK utasítást (a továbbiakban: ORFK utasítás), valamint az Iratkezelési Szabályzatról szóló 40/2017. (XII. 29.) ORFK utasítást (a továbbiakban: Iratkezelési Szabályzat) jelölte meg.

[3] Az alperes a védíratában – annak jogalapját és összecszerűségét is vitatva – a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével a kereseti kérelem szerinti – késedelmi kamattal növelt – 1.101.539 forint megfizetésére kötelezte az alperest. Döntését a Hszt. 288/B. § (1)-(3) bekezdéseire, az ORFK utasításban és az Iratkezelési Szabályzatban írtakra, valamint a rendelkezésre bocsátott iratok tartalmára, a felperes személyes előadására és a meghallgatott tanú vallomására alapította.

[5] Hangsúlyozta, hogy az ORFK utasításban a konkrét munkaköri feladatok felsorolása nélkül, de szerepel az, hogy az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott

szerv állományában a rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonyban foglalkoztatottak milyen munkaköröket tölthetnek be; e felsorolt munkakörök önállóan léteznek, amiből az következik, hogy az azokhoz tartozó feladatok is eltérőek. A rendvédelmi alkalmazottak vonatkozásában ugyan nincs olyan jogszabály vagy belső szabályozó, ami az egyes munkakörök tartalmát rögzítené, a munkáltató utasítási joga azonban esetükben sem korlátlan, a munkaköri leírásuk nem tartalmazhat a konszenzus alapján létrejött kinevezéstől eltérő munkaköri feladatokat. A perbeli időszak első részében a felperes hivatali ügyviteli segédelőadó volt, ami adminisztratív, a rendőrség hivatalához tartozó ügyviteli feladatellátást feltételez, majd ezt követően részlegvezetővé nevezték ki, ami pedig irányítási, vezetői tevékenységet jelent. Megállapította, hogy az érkeztetési, iktatási, postázási, nyilvántartási, irattározási – különösen büntetőiratokat érintő – feladatok ügykezelői munkakörbe tartoznak, ezt az Iratkezelési Szabályzat 89-90. pontjai is alátámasztják. Mindezen tevékenységeknek a minősített adatokat tartalmazó iratokra irányuló ellátása pedig az ügykezelő (minősített adatkezelő) munkakörhöz rendelt (Fővárosi Ítéltábla 3.Kf.700.254/2022/5.). A bűnjelkezelést büntetőügyekkel való munkavégzésnek, így a bűnügyi ügyviteli segédelőadói vagy előadói munkakörbe tartozónak minősítette; e körben rögzítette, hogy a felperesnek a bűnjelek felülvizsgálata, a bűnügyek kivezetése során többletismeretekre is szüksége volt, külön oktatásban részesült emiatt (Fővárosi Ítéltábla 1.Kf.700.377/2023/4.). A „T” ellátmány-előleg kezelési feladatok tekintetében rámutatott, a felperesnek e feladatok ellátáshoz pénzügyi többletismereteket kellett szereznie, anyagi felelősség és elszámolási kötelezettség terhelte. A „T” ellátmány-előleg kezelés nem a hivatali ügyviteli segédelőadói vagy a részlegvezetői, hanem a pénzügyi ügyviteli segédelőadói vagy előadói munkakör része (Fővárosi Ítéltábla 1.Kf.700.297/2023/4.). Összességében arra következtetett, hogy a felperes által hosszabb időn át tartósan és folyamatosan ellátott, más munkakörbe tartozó – többletfeladatokkal és többletjogosultságokkal együtt járó – feladatok őt megbízási díjra jogosítják. Az alperesnek a Hszt. 288/B. § (2) bekezdése szerinti időkorlátra alapított hivatkozását nem találta megalapozottnak.

[6] A megbízási díj összegszerűsége vonatkozásában figyelembe vette, hogy a többletfeladatok elvégzése a perbeli időszak első részében a felperes munkaidejének több mint 50%-át jelentette, a perbeli időszak második részében pedig már nem csak helyettesként végezte a minősített adatkezelést és a „T” ellátmány-előleg kezelést, amihez többletfelelősség és többletteher társult, többlettudás volt szükséges. Mindezek okán – érvelése szerint – a felperesi igény nem volt eltúlzott.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. Megsértett jogszabályi rendelkezésként a Hszt. 287/P. § (1) és (4) bekezdéseit, 288. §-át (helyesen: 288/B. §-át) és az ORFK utasítást 1. mellékletét, ezek téves értelmezését jelölte meg. A védiratában foglaltakat megismételve, a megállapított tényállás helyességét nem vitatva hangsúlyozta, hogy a rendvédelmi alkalmazottak által betölthető munkakörök tartalmát sem jogszabály, sem belső norma nem határozza meg. Az elsőfokú bíróság ezt figyelmen kívül hagyva, jogszabálysértő módon állapította meg, hogy a felperes a kinevezésétől eltérő munkaköri feladatokat végzett. Ezzel elvonta a munkáltatónak azt a jogát, hogy a felperes munkakörének kereteit egyoldalúan rögzítse, miközben a sérelmezett tevékenységek a kezdetektől a felperes munkájának részét képezték, amelyekkel szemben kifogást nem emelt, észrevételt nem tett. Vitatta, hogy a tanú vallomásából levonható lenne a

törvényszék által tett következtetés, hiszen a tanú nem állította, hogy a perbeli feladatok a felperesétől eltérő munkakörökbe tartoznának. A tanúvallomás éppen azt a védiratában is hangsúlyozott álláspontját támasztja alá, hogy a bűnjelkezelői, titkos ügykezelői, „T” ellátmány-előleg kezelői feladatok adminisztratív iratkezelési és nem érdemi ügykezelői (ügyintézői) tevékenységek. E körben törvénysértően mellőzte az elsőfokú bíróság a büntetőeljárás során lefoglalt, szabálysértési ügyekben a visszatartott dolgok munkaidőben és munkaidőn túli nyilvántartási és kezelési szabályairól szóló 2/2013. (V. 17.) helységi Rk. intézkedés (a továbbiakban: Intézkedés) 3. pontjának alkalmazását, ami a bűnjelkezelői feladatok ellátását kifejezetten a segédhivatalvezetői, 2019. február 1. napjától a részlegvezetői munkakörbe utalja; az erre való hivatkozását a törvényszék még csak nem is vizsgálta.

[8] A megbízási díj megállapított mértékével sem értett egyet, mert álláspontja szerint a felperes nem érdemi ügyintézői, hanem adminisztratív, iratkezelési feladatokat végzett, ezért legfeljebb a rendvédelmi illetményalap 50%-ának megfelelő összeg lehet arányos. Fontos körülmény továbbá, hogy a felperes a „T” ellátmány-előleg kezelői feladatokat 2024. július 1. napjától már nem napi szinten végezte; azok egyébként sem igényeltek többlettudást, szakértelmet, felelősséget.

[9] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Amellett érvelt, hogy az elsőfokú bíróság helyesen és okszerűen állapította meg, miszerint a pertárgyi öt munkakör egymástól elkülönül. Az eltérő elnevezés és besorolás szükségszerűen eltérő feladatokat is jelent, így a tartós átirányítás feltételei az esetben fennállnak; a munkaköri leírásra és az Intézkedésre való hivatkozás a követelés jogszerűségét nem rontja le. Alaptalan továbbá a jogszabálysértéssel és egyéb ténybeli indokokkal alá nem támasztott, a mérlegeléssel megállapított megbízási díj mérséklésére vonatkozó alperesi kérelem is.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[10] A fellebbezés – az alábbiak szerint – alaptalan.

[11] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló peradatok alapján – a döntéshozatalhoz szükséges és elégséges mértékben – helyesen rögzítette, az abból levont jogi következtetése és érdemi döntése helytálló; azzal az ítéltábla egyetértett. A fellebbezésben foglaltakkal összefüggésben a következőket emeli ki.

[12] Mindenekelőtt hangsúlyozandó, hogy az alperes eljárásjogi rendelkezések sérelmére nem hivatkozott, a tényállást nem vitatta, lényegében az elsőfokú ítélet anyagi jogi szempontú felülbírálatát kérte. Röviden utalt ugyan arra, hogy a tanúvallomásból a törvényszék téves következtetésekre jutott, de e megjegyzéséhez – a Kp. 100. § (2) bekezdés

b) pontja által elvárt módon – eljárásjogi jogszabályi hivatkozást nem társított. Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást ítélezése alapjául elfogadta; figyelemmel arra is, hogy döntését nem csupán a tanúvallomásra, hanem a peres felek nyilatkozataira és a rendelkezésre bocsátott okiratokra is alapította. A jelen fellebbezési eljárásban ezért az a kérdés már nem képezhetette vizsgálat tárgyát, hogy a felperes az általa más munkakörbe tartozónak tekintett tevékenységeket valóban ellátta-e, és pedig olyan mértékben, amit állított. Az eldöntendő jogkérdés kizárólag az maradt, hogy az adminisztratív iratkezelési (érkeztetési, iktatási, postázási, nyilvántartási, irattározási), a bűnjelkezelési, a minősített adatkezelői és a „T” ellátmány-előleg kezelési feladatok a hivatali ügyviteli segédelőadói vagy a részlegvezetői munkakörbe tartoznak-e; és ha nem, ezekért a felperes milyen összegű megbízási díjra jogosult.

[13] Még a fellebbezési eljárás terjedelmi korlátaival kapcsolódóan szükséges azonban megjegyezni, arra nem volt mód, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezés indokaiként vegye figyelembe az elsőfokú eljárásban előterjesztett védírat – fellebbezésben megismételt – tartalmát; a fellebbezés önálló jogorvoslat, e beadványban elkülönítve kell azokat a jogszabálysértéseket és okokat feltüntetni, amelyek alapján a fél az elsőfokú ítélet felülbírálatát kéri (Kúria Kfv.VII.37.230/2020/4.). Ez akkor is így van, ha a védírat szövegét a fellebbező a jogorvoslati kérelmében idézi: a védírat a keresetlevéllel szembeni alperesi alaki vagy érdemi védekezés kifejtésére szolgáló peres irat, míg a fellebbezésben azokat a jogszabályi hivatkozásokat kell előadni és azok mellett érvelni, amelyek alapján a fellebbező a támadott ítéletet jogsértőnek tartja. Ennélfogva az ítéltábla a fellebbezésnek a védíratot megismétlő részének figyelembevételét mellőzte.

[14] Az ügy érdemét illetően az elsőfokú bíróság helyesen indult ki annak vizsgálatából, hogy a hivatali ügyviteli segédelőadói vagy a részlegvezetői munkakörbe tartozónak lehet-e tekinteni az adminisztratív iratkezelési (érkeztetési, iktatási, postázási, nyilvántartási, irattározási), a bűnjelkezelési, a minősített adatkezelői és a „T” ellátmány-előleg kezelési feladatok ellátását. Olyan jogszabály, vagy belső szabályozó valóban nincs, amelyik az egyes rendvédelmi alkalmazotti munkakörök tartalmát pontosan rögzítené, létezik azonban az ORFK utasítás, amelyben a konkrét munkaköri feladatok felsorolása nélkül, de szerepelnek az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv állományában rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonyban foglalkoztatottak által betölthető munkakörök, melyből megállapíthatóan az ügykezelő, az ügyviteli segédelőadó, előadó (hivatali/bűnügyi/pénzügyi) és a részlegvezető (irányítás) munkakörök önállóak, az azokhoz tartozó feladatok nyilvánvalóan eltérőek.

[15] A felperes rendvédelmi igazgatási jogviszonya a perbeli időszak első részében hivatali ügyviteli segédelőadó, második részében részlegvezető munkakör ellátására létesült, a munkaköri leírása azonban speciális feladatai között tartalmazta az adminisztratív iratkezelési (érkeztetési, iktatási, postázási, nyilvántartási, irattározási), a bűnjelkezelési, a minősített adatkezelői és a „T” ellátmány-előleg kezelési feladatokat is. Az ügyviteli segédelőadói és az ügykezelési feladatok elhatárolása kapcsán a másodfokú bíróság osztja azt a megállapítást, hogy ugyan mindkettő adminisztratív jellegű, de előbbiek – a döntően valóban adminisztratív jellegű ügykezelői tevékenységektől eltérően – érdemi ügyfeldolgozást is magukban foglalnak. Mindezt az Iratkezelési Szabályzat elsőfokú ítéletben

hivatkozott előírásai alátámasztják úgy is, hogy az Iratkezelési Szabályzat mint belső norma elsődleges szabályozási tárgya nem a rendvédelmi alkalmazotti munkakörök tartalommal kitöltése (Fővárosi Ítéltábla 1.Kf.700.012/2025/4.). Következtes a bírói gyakorlat abban a tekintetben is, hogy az ügykezelő (minősített adatkezelő) feladatkör nem azonosítható sem az ügyviteli segédelőadó, sem az általános iratkezelési feladatokkal megbízott ügykezelő munkakörökkel (Fővárosi Ítéltábla 6.Kf.700.298/2024/6., 3.Kf.700.254/2022/5.), ahogyan a bűnjelkezelői feladatok sem sorolhatók az előbb felsorolt munkakörök egyikébe sem (Fővárosi Ítéltábla 1.Kf.700.377/2023/4.). Helyesen következtetett a törvényszék arra is, hogy a „T” ellátmány-előleg kezelés nem a hivatali ügyviteli segédelőadói vagy a részlegvezetői, hanem a pénzügyi ügyviteli segédelőadói vagy előadói munkakör része. Ebben a kérdésben a Kúria analóg ügyben (igazgatási szolgáltatási jogviszonyban álló; korábban közalkalmazotti jogviszonyban állt személy, aki a közalkalmazotti jogviszony fennállta idején is ellátta a titkos ügykezelői és a „T” ellátmány kezelői feladatokat, és azok fejében megbízási díjban részesült) hozott ítéletének alapulvételével (Kf.III.45.041/2021/4.) a Fővárosi Ítéltábla maga is a legfőbb bírói fórumával egyező álláspontot foglalt el (3.Kf.700.051/2022/4., 3.Kf.700.218/2022/6., 4.Kf.700.589/2023/4., 1.Kf.700.297/2023/4.). Az ügykezelői, minősített adatkezelői és a „T” ellátmány-előleg kezelői feladatok a részlegvezetői munkakörtől szintén elkülönülnek (Fővárosi Ítéltábla 4.Kf.700.011/2025/5.).

[16] A Hszt. 287/O. § (1) bekezdése szerint az igazgatási jogviszony kinevezéssel és annak elfogadásával létesül, és a Hszt. 287/P. § (1) bekezdés c) pontja értelmében a kinevezési okmánynak kell tartalmaznia a rendvédelmi alkalmazott munkakörét és meghatározott feladatkörét. A Hszt. 287/P. § (4) bekezdése alapján a kinevezési okmányhoz kell csatolni – egyebek mellett – a rendvédelmi alkalmazott munkaköri leírását, amely azonban, mint a munkáltató egyoldalú nyilatkozata, nem tartalmazhat a konszenzus alapján létrejött kinevezéstől eltérő munkaköri feladatokat. Amint arra az elsőfokú bíróság utalt, a rendvédelmi alkalmazottak igazgatási jogviszonyára is irányadó a hivatásos szolgáltatási jogviszonyban állókra vonatkozóan kialakult azon bírói gyakorlat, mely szerint a munkáltató utasítási joga nem korlátlan, és csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely a munkakör keretei közé tartozik (Kúria Kf.III.45.041/2021/4.). A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség (Kúria Kfv.VII.37.193/2020/8.). Jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását. A munkakör meghatározása – a jogi normák keretei között – a munkáltató jogkörébe tartozik, ez azonban nem lehet parttalan (Kúria Kf.VIII.39.804/2021/4.).

[17] A perbeli többlettevékenységeknek a felperes munkaköri leírásában szerepeltetése nem tette e feladatokat az eredeti felperesi munkakörök részévé, ezek ellátásakor a felperes nem a hivatali ügyviteli segédelőadói vagy részlegvezetői, hanem más munkakörbe tartozó feladatokat végzett. Ez alapján a Hszt. 288/B. § (1) bekezdésében meghatározott tartós átirányítás feltételei megvalósultak, a felperes a Hszt. 288/B. § (3) bekezdésének megfelelően megbízási díjra jogosult. Az, hogy az alperes adott szervének állománytáblájában olyan munkakör nem szerepel, amely lehetővé tenné e feladatok ellátását, a Hszt. 288/B. §-ában szabályozott törvényi feltételek fennállásának értelmezése során jelentőséggel nem bír, nem változtat azon, hogy az állománytáblában nem rendszeresített munkakör részét képező feladatok „más munkakörbe tartozó feladatok” maradnak, azok nem tekinthetők a kinevezésben meghatározott munkakör részének. A tartós átirányítás megvalósulása

szempontjából annak sincs jelentősége, hogy a felperes az eltérő munkaköri feladatokat a munkaidejében el tudta látni, illetve a munkaideje mekkora részét kötötte le ezen feladatok ellátása, mivel a megbízási díj nem a munkaidővel, hanem a munkakörrel hozható összefüggésbe. Tartós átirányítás esetén a rendvédelmi alkalmazott akkor is jogosult megbízási díjra, ha a más munkakörbe tartozó feladatokat a munkaidejében végzi el és a jogosultság független a ráfordított munkaidő tartamától is. Az alperes nem mentesülhet a megbízási díjfizetési kötelezettsége alól, ha olyan feladatok végzésével bízza meg a felperest, amelyek nem tartoznak az eredeti munkakörébe.

[18] Mindezek alapján a másodfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az elsőfokú bíróság a megbízási díj szempontjából releváns tényállást a bizonyítékok okszerű mérlegelésével tárta fel, és annak alapulvételével helytálló jogi következtetést vont le akkor, amikor a felperes által ellátott feladatokat megbízási díjra jogosító, az eredeti munkakörébe nem tartozó többletfeladatként értékelte, a tartós átirányítás Hszt. 288/B. § (1)-(3) bekezdéseiben foglalt feltételeinek fennálltát megállapította. Itt indokolt megjegyezni, hogy az Intézkedés törvényszék általi figyelmen kívül hagyását illetően az alperes a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjában foglalt kötelezettségének nem tett eleget, ehhez kapcsolódóan eljárási jogszabálysértést nem jelölt meg, ami az ítéltábla felülbírálati jogkörét korlátozta. Másrészt a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (Jat.) 23. §-a alapján közjogi szervezetszabályozó eszköznek sem minősülő Intézkedés – ahogyan a munkaköri leírás sem – egyoldalúan nem módosíthatja a felperes eredeti kinevezése szerinti munkakörét.

[19] A Hszt. 288/B. § (3) bekezdésében rögzített, az illetményalap 50-200%-ában megállapítható megbízási díj meghatározása mérlegelési jogkört jelent. Miután az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, azt a törvényszék mérlegelési jogkörében határozhatta meg. A másodfokú bíróságnak a felülbírálat keretében az elsőfokú bíróság ezen mérlegelési tevékenységének jogszerűségét kellett vizsgálnia, ezzel összefüggésben azt, hogy a jogilag kötött mérlegelés a jogszabályok keretei között történt-e. A belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet 35. § (6) bekezdése, továbbá a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet 10. § (2) bekezdése – lévén a felperes nem hivatásos állományú, hanem rendvédelmi alkalmazott – közvetlenül itt nem alkalmazhatók, de az azokban foglaltak megfelelően irányadók a felperes jogviszonyára is, mivel általános érvennyel összegzik azokat a tényezőket, amelyek mentén a végzett többletmunka mennyiségi és minőségi aspektusból értékelhető.

[20] Annak szem előtt tartásával, hogy a jogszerűségi kontroll a másodfokú bíróság számára felülmérlegelési lehetőséget nem biztosít, az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az elvégzett mérlegelési tevékenysége során az anyagi jogszabály (Hszt. 288/B. § (3) bekezdése) által meghatározott tartományban maradt, amikor a megbízási díj mértékét az illetményalap 75, illetve 100%-ában határozta meg. Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az arányosság vizsgálatánál figyelembe vette a többletfeladat-ellátás folyamatosságát, rendszerességét, a többletfeladatok felperes által kimutatott és igazolt, az alperes által sem vitatott mennyiségét, a szükséges többlettudást, többletfelelősséget. E

tekintetben nem volt perdöntő, hogy a többletfeladatokat a felperes adott esetben a rendes munkaidejében is el tudta látni. Jelentősége annak volt, hogy a felperest az eredeti munkaköréhez képest számos más jellegű tevékenység elvégzésével is megbízták, és a beosztásának megfelelő munkaköri kötelezettségei alól nem mentesítették. A törvényszék tehát a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl, döntése megalapozott és okszerű; így módon nincs jogalap a helytálló ítéleti rendelkezés – az eltúlzottnak nem tekinthető, arányos marasztalási összeg – megváltoztatására.

[21] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával – helyes indokainál fogva – helybenhagyta.

[22] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontjára és 3. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel a felszámított összeggel egyezően állapította meg.

[23] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott 88.123 forint fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 96. § (1) bekezdés b) pontja, 102. § (1) és (6) bekezdései alapján az állam terhén marad.

[24] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó Kp. 77. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[25] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. március 3.

dr. Antal Regina s.k.	dr. Koós Szabolcs s.k.	dr. Józsa Ágnes s.k.
-----------------------	------------------------	----------------------

a tanács elnöke	előadó bíró	bíró
-----------------	-------------	------